

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου ἕξ). Τοῦ Τριωδίου. Ὅταν μέλλης ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιοῦτατε, ἐπὶ θρόνου δόξης σου καθεζόμενος· ποταμὸς πύρινος, πρὸ τοῦ σοῦ Βήματος καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας, παρισταμένων σοι, τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, ἀνθρώπων κρινομένων τε, φόβῳ καθ' ἃ ἕκαστος ἔπραξε· τότε ἡμῶν φεῖσαι, καὶ μοίρας καταξίωσον Χριστέ, τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος, πίστει δυσωποῦμέν σε. Βίβλοι ἀνοιγῆσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν, τοῦ ἀστέκτου Βήματος, διηγήσει δέ, ἡ κοιλὰς ἅπασα, φοβερῶ βρύγματι, τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα τοὺς ἀμαρτήσαντας, ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου, παραπεμπομένους, καὶ ἄπρακτα, κλαίοντας Οἰκτίρμον· διό σε δυσωποῦμεν ἀγαθέ· Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, μόνη Πολυέλεε. Ἦχήσουσι σάλπιγγες, καὶ κενωθήσονται τάφοι, καὶ ἐξαναστήσεται, τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα, φύσις ἅπασα· οἱ καλὰ πράξαντες ἐν		ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου ἕξι). Τοῦ Τριωδίου. Ὅταν πρόκειται νὰ ἔλθεις, γιὰ νὰ κρίνεις δίκαια, Κριτὰ δικαιοῦτατε, καθισμένος ἐπάνω στό θρόνο τῆς δόξας σου, ποταμὸς πύρινος τρομακτικός μπροστά στό δικαστικό σου Βῆμα θά παρασέρνει ὅλους, ἐνῶ θά παραστέκονται οἱ ἐπουράνιες Δυνάμεις, καὶ θά κρίνονται φοβισμένοι οἱ ἄνθρωποι, σύμφωνα μέ ὅσα ἔκανε ὁ καθέννας· Τότε λυπήσου μας Χριστέ, σέ παρακαλοῦμε μέ πίστη, καὶ ἀξίωσέ μας νὰ σταθοῦμε στήν πλευρά αὐτῶν πού σώζονται, ὡς εὐσπλαγχνος. Θά ἀνοιχθοῦν βιβλία, θά φανερωθοῦν οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων μπροστά στό ἀβάσταχτο Βῆμα σου· Καί θά ἀντηγήσει ὅλη ἡ κοιλάδα τοῦ θρήνου μέ φοβερό βρυχηθμό, βλέποντας ὅλους πού ἀμάρτησαν νὰ παραπέμπονται στή δίκαιη κρίση σου τῆς αἰώνιας κόλασης, Εὐσπλαχνε, καὶ νὰ κλαῖνε ἀνώφελα· Γί' αὐτό σέ παρακαλοῦμε, Ἀγαθέ· Σπλαχνίσου ἐμᾶς πού σέ ὑμνοῦμε, μόνη Πολυέλεε. Θά ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες, θά ἀδειάσουν οἱ τάφοι, καί θά ἀναστηθεῖ τρέμοντας ὅλη ἡ φύση τῶν ἀνθρώπων· Ὅσοι ἔπραξαν ἀγαθὰ ἔργα, θά ἀγάλλονται

χαρᾶ χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθόν
λήψεσθαι, οἱ ἁμαρτήσαντες τρέμουσι δεινῶς
ὀλολύζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι, καὶ τῶν
ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι· Κύριε τῆς δόξης,
οἰκτεῖρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός, καὶ τῆς μερίδος
ἀξίωσον, τῶν ἠγαπηκότων σε.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς αἴσθησιν
ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ
τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν βρυγμὸν
αὐθις τε, τῶν ὀδόντων, καὶ τὴν ἄπαυστον, ὀδύνην
μέλλουσαν, ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι, καὶ σὲ
τὸν Ὑπεράγαθον, γνώμη πονηρᾶ παροργίσασιν,
ὧν εἷς τε καὶ πρῶτος, ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ·
ἀλλὰ Κριτὰ τῷ ἐλέει σου, σῶσόν με ὡς
εὐσπλαγχνος.

Δόξα...

Ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ ἀνοίγονται
βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζεται, ὦ ποῖος
φόβος τότε! Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ, καὶ
ποταμοῦ πυρὸς ἔλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οἱ ἐν
πολλαῖς ἁμαρτίαις ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι; Ὅταν δὲ
ἀκούσωμεν καλοῦντος αὐτοῦ, τοὺς εὐλογημένους
τοῦ Πατρὸς εἰς βασιλείαν, ἁμαρτωλοὺς δὲ
ἀποπέμποντος εἰς κόλασιν, τίς ὑποστήσεται τὴν
φοβεράν ἐκείνην ἀπόφασιν; Ἀλλὰ μόνε
φιλόανθρωπε Σωτήρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, πρὶν
τὸ τέλος φθάσῃ, διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας
ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον τοῦ ἤχου.

μέ χαρὰ, περιμένοντας νὰ λάβουν μισθό· Ὅσοι
ἁμάρτησαν θὰ τρέμουν θρηνώντας θλιβερά, γιατί θὰ
στέλνονται στὴν κόλαση καὶ θὰ χωρίζονται ἀπὸ τοὺς
ἐκλεκτοὺς. Κύριε τῆς δόξας, λυπήσου μας ὡς ἀγαθός,
καὶ κάνε μας ἀξιούς γιὰ τὴ μερίδα αὐτῶν πού σέ
ἀγάπησαν.

Κλαίω καὶ θρηνῶ, ὅταν αισθανθῶ (ὅταν δοκιμάσω)
τὴ φωτιά τὴν αἰώνια, τὸ σκοτάδι τὸ πιὸ ἀπόμακρο (ἀπὸ
τόν Θεό), καὶ τὸν ἄδη, τὰ φοβερά σκουλήκια, καὶ ἐπίσης
τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν καὶ τὴν ἀτέλειωτη ὀδύνη (τόν
πόνο), πού πρόκειται νὰ συνοδεύει ἐκείνους πού
ἁμάρτησαν πάρα πολύ, καὶ παρόργισαν ἐσένα τὸν
Ὑπεράγαθο μέ πονηρές διαθέσεις, ἀπὸ τοὺς ὁποίους
ἕνας καὶ πρῶτος εἶμαι ἐγώ ὁ ταλαίπωρος· Ἀλλὰ Κριτὴ
μου, μέ τό ἔλεός σου σῶσε με ὡς εὐσπλαχνος.

Δόξα...

Ὅταν θὰ τοποθετοῦνται θρόνοι, καὶ θὰ ἀνοίγονται
βιβλία, καὶ ὁ Θεὸς θὰ κάθεται, γιὰ νὰ κρίνει, ὦ τί φόβος
τότε, ὅταν παρίστανται οἱ Ἄγγελοι καὶ τρέχει ὁ πύρι-
νος ποταμός! Τί θὰ κάνουμε τότε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, πού
εἴμαστε ἔνοχοι σὲ πολλές ἁμαρτίες; Καὶ ὅταν
ἀκούσουμε τὸ Χριστό, νὰ καλεῖ τοὺς εὐλογημένους τοῦ
Πατρὸς του στὴ Βασιλεία, καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ τοὺς
διώχνει στὴν κόλαση, ποῖος θὰ μπορέσει νὰ ὑποφέρει τὴ
φοβερὴ ἐκείνη ἀπόφασιν; Ἀλλὰ μόνε φιλόανθρωπε Σω-
τήρα, Βασιλιά τῶν αἰώνων, πρὶν φθάσῃ τὸ τέλος, κάνε
με νὰ ἐπιστρέψω μέ τὴ μετάνοια καὶ ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν... (Θεοτοκίο. Τοῦ ἤχου).

Εἵσοδος, Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. (Τά Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Δόξα... Τοῦ Τριωδίου. Οἶμοι μέλαινα ψυχή! ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; ἕως πότε τῇ ῥαθυμῖα κατάκεισαι; τί οὐκ ἐνθυμῆ τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου; τί οὐκ τρέμεις ὅλη τὸ φορικτὸν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος; ἄρα τί ἀπολογήση, ἢ τί ἀποκριθήση; τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἔλεγχόν σου, αἱ πράξεις σου ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι. Λοιπὸν ὦ ψυχή, ὁ χρόνος ἐφέστηκε· δράμε, πρόφθασον, πίστει βόησον. Ἥμαρτον Κύριε, ἡμαρτόν σοι, ἀλλ' οἶδα φιλόνηρωπε τὸ εὐσπλαχνόν σου, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μὴ χωρίσης με, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντα ἡμᾶς. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16). Ἀπολυτικά.		Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. (Τά Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Δόξα... Τοῦ Τριωδίου. Ἀλλοίμονο μαύρη ψυχή μου! Μέχρι πότε δέν θά ξεκόβεις ἀπὸ τίς κακίες; Μέχρι πότε θά εἶσαι πεσμένη στή ραθυμία; Γιατί δέν ἐνθυμεῖσαι τὴ φοβερὴ ὥρα τοῦ θανάτου; Γιατί δέν τρέμεις ὀλόκληρη τὸ φορικτὸ Βῆμα τοῦ Σωτήρα; Ἄραγε τί θά ἀπολογηθεῖς ἢ τί θά ἀποκριθεῖς; Τὰ ἔργα σου εἶναι παρόντα, γιὰ νά σέ ἐλέγχουν· Οἱ πράξεις σου σέ ἐλέγχουν κατηγορώντας σε. Λοιπὸν, ὦ ψυχή, ὁ χρόνος ἔφθασε· Τρέξε, πρόφθασε, φώναξε μέ πίστη· Ἀμάρτησα, Κύριε, ἀμάρτησα σ' ἐσένα· Ἀλλά γνωρίζω, φιλόνηρωπε, τὴν εὐσπλαχνία σου· Ἐσύ ὁ καλὸς βοσκὸς μὴ μέ χωρίσεις ἀπὸ αὐτοὺς πού παραστέ-κονται στά δεξιά σου γιὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἀνύμφευτη Παρθένε, ἐσύ πού συνέλαβες τὸν Θεὸ σαρκικά κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, δέξου, ἀμόλυνη, τῶν δούλων σου τίς παρακλήσεις· Ἐσύ, ἡ ὁποία σέ ὅλους χορηγεῖς καθαρισμὸ τῶν πταισμάτων, τώρα δεχόμενη τίς ἰκεσίες μας ἰκέτευε νά σωθοῦμε ὅλοι μας. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν.Σελ. 15,-16) Ἀπολυτικά.

(Τά Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17). ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Καθίσματα. (Τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Ὑπακοή. Ἀναβαθμοί. Προκείμενον. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4). «Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν, τῆς παναρρήτου σου παρουσίας φρίττω ἐννοῶν, δεδουκῶς προσορῶ,		(Τό Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου). Απόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17). ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Ὑπακοή. Ἀναβαθμοί. Προκείμενο. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο Ἑωθινό. (Οκτώηχος. Σελίδα 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. Σελ.3-4). «Σῶσον ὁ Θεός. . . . (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Τὴν ἡμέρα τὴ φρικτὴ τῆς ἀπερίγραπτης παρουσίας σου φρίττω, ὅταν τὴ σκέπτομαι καὶ τὴν προβλέπω φοβι-

ἐν ἧ προκαθίσεις κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Ὅτε ἦξεις ὁ Θεὸς ἐν μυριάσι καὶ χιλιάσι, τῶν Ἀγγελικῶν, οὐρανίων ἀρχῶν, καὶ ἐν νεφέλαις, ὑπαντήσαι σοι Χριστέ, τὸν ἄθλιον ἀξίωσον.

Δεῦρο λάβε μοι ψυχή, αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἐπιστῇ καὶ θρήνησον, κλαῦσον, εὐρεθῆναι καθαρά, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Ἐξιστᾶ με καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρός, τῶν ὀδόντων βρυγμός, ἀλλ' ἄνες μοι ἄφες, καὶ τῇ στάσει με Χριστέ, τῶν ἐκλεκτῶν σου σύνταξον.

Τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, τῆς τοὺς Ἁγίους σου προσκαλούσης, ἐπὶ τὴν χαράν, ἧς ἀκούσω καὶ γῶ, ὁ τάλας καὶ εὖρω, βασιλείας οὐρανῶν, τὴν ἄρρητον ἀπόλαυσιν.

Μὴ εἰσέλθῃς μέτ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀρμάς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τριουπόστατε Μονάς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχικὴ ὑπεράρχιε, αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

σμένος· Κατὰ τὴν ὁποία θὰ καθίσεις μπροστά, γιὰ νὰ κρίνεις ζωντανούς καὶ νεκρούς, Θεέ μου παντοδύναμε.

Ὅταν θὰ ἔλθεις, ὦ Θεέ, μέ τις μυριάδες καὶ τις χιλιάδες τῶν οὐρανίων ἀρχαγγελικῶν ἐξουσιῶν, ἀξίωσε κι ἐμένα τὸν ἄθλιο, νὰ σέ προῦπαντήσω, Χριστέ ἐπάνω σέ σύννεφα.

Ἐλα, ψυχή μου, λάβε κατὰ νοῦν ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα, ὅταν παρουσιασθεῖ φανερά ὁ Θεός, καὶ θρήνησε, κλάψε, γιὰ νὰ βρεθεῖς καθαρή κατὰ τὴν ὥρα τῆς κρίσεως.

Μέ κάνει νὰ τὰ χάνω καὶ μέ φοβίζει ἡ ἄσβεστη φωτιά τῆς κολάσεως, τὰ πικρά σκουλήκια, τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν· Ἀλλὰ ἄφησέ με, συγχώρησέ με, καὶ τοποθέτησέ με, Χριστέ στὴ θέση τῶν ἐκλεκτῶν σου.

Εἶθε νὰ ἀκούσω κι ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος τὴ φωνή σου πού εὐχομαι, ἡ ὁποία προσκαλεῖ τοὺς Ἁγίους σου στὴ χαρά, καὶ εἶθε νὰ βρῶ τὴν ἀπερίγραπτη ἀπόλαυση τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Μὴν ἔλθεις σέ κρίση μαζί μου προβάλλοντας αὐτὰ πού ἔπρεπε νὰ γίνουν ἀναζητῶντας ἀπό μένα ἀπολογία γιὰ τίς ἔνοχες παρορμήσεις· Ἀλλὰ μέ τὴν εὐσπλαχνία σου παραβλέποντας τίς κακίες μου σῶσε με, Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τριπρόσωπη Μονάδα, πού ἐξουσιάζεις ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα, μυεῖς στὰ Μυστήρια, πού δέν ἔχεις ἀρχή, ἐσύ ἡ ἴδια σῶσε μας, ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τίς ἐγέννησεν υἱόν, τὸν μὴ σπαρέντα πατρῶν νόμῳ; τοῦτον οὖν γεννᾷ, ὁ Πατήρ πλην Μητρός, παράδοξον τέρας! Σὺ γὰρ ἔτεκες, Ἄγνή, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὡδή Γ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Κύριος ἔρχεται, καὶ τίς ὑποίσει αὐτοῦ τὸν φόβον τῷ προσώπῳ τίς ὀφθῆ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐτοιμὴ γενοῦ, ὧ ψυχὴ πρὸς ὑπάντησιν.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγῶμεν Θεῷ πρὸ τέλους· φοβερόν γὰρ τὸ κριτήριον, ἐν ᾧ πάντες τετραηλισμένοι στησόμεθα.

Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι· ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν ἄστεκτον Κύριε, ὀργὴν πῶς οἶσω τῆς κρίσεώς σου, παρακούσας σου τὸ πρόσταγμα; ἀλλὰ φεῖσαι, φεῖσαί μου, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἐπίστρεψον, στέναξον, ψυχὴ ἀθλία, πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἢ πανήγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλείσῃ τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Ἠμάρτηκα Κύριε, καθάπερ ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων, πλημμελήσας ὑπὲρ ἄνθρωπον, πρὸ τῆς δίκης, ἴλεως γενοῦ μοι φιλόνηρωπε.

Δόξα...

Ποῖός γέννησε υἱὸ πού δέν φυτεύθηκε μέ τόν πατροπαράδοτο νόμο; Αὐτόν λοιπόν γεννᾷ ὁ Πατέρας χωρίς Μητέρα· Παράδοξο θαῦμα! Διότι ἐσύ, Ἄγνή, γέννησες Θεό μαζί καί ἄνθρωπο.

Ὡδή Γ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐρχεται ὁ Κύριος, καί ποιός θά μπορέσει νά ἀντέξει (νά ὑποφέρει) τό φόβο του; Ποῖός θά τολμήσει νά ἐμφανισθεῖ μπροστά του; Ἀλλά ἐτοιμάσου, ψυχὴ, γιά νά τόν συναντήσεις.

Ἄς προφθάσουμε, νά κλάψουμε, νά συμφιλιωθοῦμε μέ τό Θεό πρὸ τοῦ τέλους· Διότι εἶναι φοβερό τό δικαστήριο, στό ὁποῖο θά παρουσιασθοῦμε ὅλοι ξεσκεπασμένοι.

Ἐλέησε, Κύριε, ἐλέησέ με σοῦ φωνάζω, ὅταν θά ἔλθεις μαζί μέ τούς Ἀγγέλους σου, γιά νά ἀποδώσεις στόν καθένα ἀνάλογα μέ τίς πράξεις του.

Κύριε, πῶς θά σηκώσω τὴν ἀνυπόφορη ὀργή τῆς κρίσεώς σου, ἀφοῦ ἔχω παρακούσει τὴν ἐντολή σου; Ἀλλά λυπήσου, λυπήσου με κατά τὴν ὥρα τῆς κρίσεως.

Ἐπίστρεψε (διορθώσου), στέναξε ἀθλία ψυχὴ μου, πρὶν τελειώσει τό πανηγύρι τῆς ζωῆς, πρὶν κλείσει ὁ Κύριος τὴ θύρα τοῦ γαμήλιου θαλάμου.

Ἀμάρτησα, Κύριε, ὅπως κανένας ἄλλος ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ἔσφαλα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο, γίνε γιά μένα σπλαχνικός, φιλόνηρωπε, πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη.

Δόξα...

Τριάς άπλή, άκτιστε, άναρχε φύσις, ή έν Τριάδι, ύμνουμένη ύποστάσεων, ήμās σῶσον, πίστει, προσκυνουῖντας τὸ κράτος σου. Καί νῦν... Θεοτοκίον. Έβλάστησας Άχραντε, άσπόρω τόκω τὸν ζῶντα λόγον, σαρκωθέντα έν τῇ μήτρα σου, οὐ τραπέντα· Δόξα Θεομητορ τῷ τόκω σου. Μικρή Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Τὸ Βῆμά σου φρικτόν, καί ή κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά, άλλ' αὐτός, Έλεῆμον, προφθάσας με διάσωσον, καί κολάσεως λύτρωσαι, ρῦσαι, Δέσποτα, τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος, καί αξίωσον, εκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ δικαιοτάτε. Θεοτοκίον. Τὸν πάντων ποιητήν, καί Θεόν σου καί κτίστην, πανάμωμε Άγνή, δια Πνεύματος θείου, έν μήτρα σου έχωρησας, καί φθορᾶς δίχα τέτοκας, ὄν δοξάζοντες, σε άνύμνουῖμεν Παρθένε, τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον. Έννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν, καί θρηνώ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς, πῶς άπολογῆσομαι τῷ άθανάτῳ Βασιλεῖ; ποία δὲ παρησιᾶ άτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ άσωτος ἐγώ; Εὔσπλαχνε Πάτερ, Υἱέ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ Άγιον ἐλέησόν με.		Τριάδα άπλή, άκτιστη, φύση χωρίς αρχή, πού ύμνεῖσαι σε τρία Πρόσωπα, σῶσε ἐμās πού προσκυνουῖμε με πίστη τῇ δύναμῇ σου. Καί νῦν ... Θεοτοκίο. Βλάστησες, Άγνή με τῇ γέννησῇ σου χωρίς άνδρα τὸν ζωντανό Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού σαρκώθηκε στήν κοιλιά σου, χωρίς νά μεταβληθεῖ. Δόξα στή γέννησῇ σου, Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μικρή Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Τὸ δικαστικό σου Βῆμα εἶναι φοβερό, ή κρίση σου δικαιο, τὰ ἔργα μου άθλια· Αλλά Έσύ Έλεῆμον, πρόφθασε καί σῶσε με, καί λύτρωσέ με από τὴν κόλαση· Απάλλαξέ με, Κύριε, από τῇ μερίδα τῶν ἐριφίων (τῶν κατσικιῶν), καί αξίωσέ με νά σταθῶ στὰ δεξιὰ σου, δικαιοτάτε Κριτή. Θεοτοκίο. Τόν Ποιητῆ τῶν πάντων καί Θεό καί πλάστη σου, Άγνή, τόν χώρεσες στή μήτρα σου καί τόν γέννησες χωρίς φθορά· Τόν ὅποιο δοξάζοντας άνυμνουῖμε, Παρθένε, ἐσένα τὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ τῆς δόξας καί τὸ μέσο τῆς λύτρωσης τοῦ κόσμου. Φέρνω στό νοῦ μου τῇ φοβερῇ ἡμέρα καί θρηνώ γιά τίς πονηρές πράξεις μου· Πῶς θά άπολογηθῶ στόν άθάνατο Βασιλιά; Καί με ποιό θάρρος θά άτενίσω τόν Κριτῆ ἐγώ ὁ άσωτος; Εὔσπλαχνε Πατέρα, Υἱέ Μονογενή, τὸ Πνεῦμα τὸ Άγιο ἐλέησέ με.

Δόξα... Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν διέθου, ὅταν καθίσῃς Ἐλεῆμον ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα, μηδὲ καταισχύνης με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε· τὴν σὴν καὶ μόνην φοβεράν, προστασίαν αἰτοῦμαι, σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη. Ωιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἐφέστηκεν ἡ ἡμέρα, ἤδη πρὸ θύραις ἡ κρίσις, ψυχὴ γογγόρει, ὅπου βασιλεῖς ὁμοῦ καὶ ἄρχοντες, πλούσιοι καὶ πένητες ἀθροίζονται, καὶ λήψεται τὰ κατ' ἀξίαν, τῶν πεπραγμένων, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος. Ἐν τάγματι τῶ οἰκείῳ, μονάζων καὶ Ἱεράρχης, πρέσβυς καὶ νέος, δοῦλος καὶ δεσπότης ἐτασθήσονται, χήρα καὶ παρθένα εὐθυνθήσεται, καὶ ἅπασιν δεινὰ τὰ τότε, τοῖς μὴ τὸν βίον, ἔχουσιν ἀνεύθυνον γέγραπται. Ἀδέκαστός σου ἡ κρίσις, ἀλάθητόν σου τὸ Βῆμα τεχνολογίας, οὐ ῥητόρων πιθανότης		Δόξα... Στὴν κοιλάδα τοῦ θρήνου, στό τόπο ὅπου ὄρισες, ὅταν καθίσῃς, Ἐλεῆμον, νὰ κάνεις δίκαιη κρίση, μὴν ἀποκαλύψεις τὰ κρυμμένα μου ἔργα, οὔτε νὰ μέ ντροπιάσεις μπροστά στους Ἀγγέλους· Ἀλλὰ λυπήσου με, Θεέ μου, καὶ ἐλέησέ με. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ἐλπίδα τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴ δική σου καὶ μόνο φοβερὴ προστασία ζητῶ· Σπλαχνίσου τὸν εὐκολομετάβλητο λαό· Παρακάλεσε τὸν ἐλεήμονα Θεό, νὰ λυτρωθοῦν οἱ ψυχές μας ἀπὸ κάθε ἀπειλή, μόνη εὐλογημένη. Ωδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἐφθασε ἡ ἡμέρα, ἡ κρίση εἶναι ἤδη πρὸ τῶν θυρῶν· Ψυχὴ, μείνε ἄγρυπνη· Ὅπου μαζεύονται μαζί βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, πλούσιοι καὶ φτωχοί, καὶ θὰ λάβει κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτὰ πού ἀξίζουν στὰ ἔργα του. Κατὰ τὴν ιδιαίτερη τάξη τους ὁ μοναχός καὶ ὁ ἱεράρχης, ὁ γέροντας καὶ ὁ νέος, ὁ δοῦλος καὶ ὁ κύριος θὰ ἐξεταστοῦν, ἡ χήρα καὶ ἡ παρθένα θὰ κριθοῦν ἐξ ἴσου· Καὶ ἀλλοίμονο τότε σέ ὅλους πού δέν ἔχουν τὴ ζωὴ τους ἀνεύθυνη (χωρὶς ἁμαρτήματα). Ἡ κρίση σου δέν ἐπηρεάζεται ἀπὸ δωροδοκία, τὸ δικαστικό σου Βῆμα εἶναι ἀλάνθαστο, δέν ὑπάρχει πιθα-

κλέπτουσα, οὐ μαρτύρων σκῆψις παρακρούουσα
τὸ δίκαιον· ἐν σοὶ γὰρ πάντων τὰ κεκρυμμένα, τῷ
Θεῷ παρίστανται.

Μὴ ἔλθω εἰς γῆν κλαυθμῶνος, μὴ ἴδω τόπον
τοῦ σκότους, Χριστέ μου λόγε, μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ
πόδας μου ἔξω τοῦ νυμφῶνός σου ῥιπτόμενος, τὸ
ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας ῥερυπωμένον, ἔχων ὁ
πανάθλιος.

Ἦνίκα ἀποχωρίσης ἀμαρτωλούς, ἐκ δικαίων,
κρίνων τὸν κόσμον, ἕνα τῶν προβάτων σου μὲ
σύνταξον, ἀπὸ τῶν ἐρίφων διακρίνων με
Φιλάνθρωπε, εἰς τὸ ἀκούσαι φωνῆς ἐκείνης, τῆς
εὐλογημένης σου.

Ἐτάσεως γινομένης, καὶ βιβλίων
ἀνεωγμένων, τῶν πεπραγμένων, τί ποιήσεις, ὦ
ψυχὴ ταλαίπωρε; τί ἀπολογήσῃ ἐπὶ Βήματος, μὴ
ἔχουσα δικαιοσύνης καρπούς προσάξει, τῷ
Χριστῷ καὶ πλάστη σου;

Ἀκούων τῆς τοῦ πλουσίου, ἐν τῇ φλογὶ τῆς
βασάνου θρηνολογίας, κλαίω καὶ ὀδύρομαι ὁ
ἄθλιος, τῆς αὐτῆς ὑπάρχων κατακρίσεως, καὶ
δέομαι· Ἐλέησόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἐν καιρῷ
τῆς κρίσεως.

Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ
ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα· τὸν μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ
Γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα·
συνάναρχον θεῖαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ

νότητα ἰκανότητος ρητόρων, νὰ τὸ ἐπηρεάσουν, δὲν
ὑπάρχει δικαιολογία μαρτύρων πού νὰ παραμερίζει τὸ
δίκαιο· Διότι ὅλα τὰ κρυφὰ εἶναι φανερά σ' ἐσένα τὸ
Θεό.

Ἄς μὴν ἔλθω στὴ γῆ τοῦ θρήνου· Ἄς μὴν ἴδω τὸν τό-
πο τοῦ σκότους, Χριστέ μου Λόγε τοῦ Θεοῦ· Ἄς μὴ δεθῶ
τὰ χεῖρια καὶ τὰ πόδια μου καὶ ριχθῶ ἔξω ἀπὸ τὸ νυμφῶ-
να σου, ἔχοντας ὁ πανάθλιος λερωμένο τὸ ἔνδυμα τῆς
ἀφθαρσίας.

Ὅταν ξεχωρίσεις τοὺς ἀμαρτωλούς ἀπὸ τοὺς δικαί-
ους κρίνοντας τὸν κόσμον, τοποθέτησέ με ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ
πρόβατά σου ξεχωρίζοντάς με ἀπὸ τὰ ἐρίφια (τὰ κασί-
κια), Φιλάνθρωπε, γιὰ νὰ ἀκούσω τὴν εὐλογημένη
ἐκείνη φωνὴ σου.

Ἐνῷ θὰ γίνεται ἐξέταση, καὶ θὰ ἀνοίγονται βιβλία
γιὰ ὅσα ἔγιναν, τί θὰ κάνεις, ταλαίπωρη ψυχὴ; Τί θὰ
ἀπολογηθεῖς στὸ δικαστικὸ Βῆμα, μὴ ἔχοντας νὰ πα-
ρουσιάσεις καρπούς δικαιοσύνης στὸ Χριστὸ τὸν Πλά-
στη σου;

Ἀκούοντας τὸν θρήνο τοῦ πλουσίου στὴ χώρα τῶν
βασάνων κλαίω καὶ θρηνῶ ὁ ἄθλιος, διότι ἀξίζω τὴν ἴδια
καταδίκη· Καὶ παρακαλῶ. Ἐλέησέ με, Σωτὴρα τοῦ κό-
σμου, κατὰ τὴν ὥρα τῆς κρίσεως.

Δόξα...

Δοξάζω Υἱὸ καὶ Πνεῦμα πού προέρχονται ἀπὸ τὸν
Πατέρα ὡς φῶς καὶ ἀκτῖνα ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸν μὲν Υἱὸ ὡς
γεννημένον, ἐπειδὴ εἶναι Γέννημα τοῦ Πατέρα· Τὸ δὲ
Πνεῦμα ὡς προβολή, ἐπειδὴ εἶναι Προβολή· Συνάναρχη

πάσης κτίσεως.

Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καί τήν ἀγνεῖαν
τηροῦσα, σεμνή, σὺ ὤφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα
καὶ ἄνθρωπον, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ·
τὸ θαῦμά σου Παρθενομήτορ, ἐκπλήττει πᾶσαν,
ἀκοήν καὶ ἔννοιαν.

Ὡδὴ Ε'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τρόμος ἀδιήγητος καὶ φόβος ἐκεῖ· ἤξει γὰρ
Κύριος, καὶ τὸ ἔργον μετ' αὐτοῦ, ἐκάστου τῶν
ἀνθρώπων, καὶ τίς ἐντεῦθεν λοιπὸν ἑαυτὸν μὴ
πενθήσει;

Ποταμὸς ὁ πύρινος ταράττει με, τήκει με, ξέει
με, τῶν ὀδόντων ὁ βρυγμὸς, τὸ σκότος τῆς
ἀβύσσου· καὶ πῶς; ἢ τί πεπραχῶς, Θεὸν
ἐξιλεώσω;

Φεῖσαι, φεῖσαι Κύριε, τοῦ δούλου σου μήποτε
δώης με, τοῖς πικροῖς βασανισταῖς, Ἀγγέλων
ἀποτόμων, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀνάπαυσιν
εὐρέσθαι.

Ἄρχων καὶ ἡγούμενος, ἐκεῖ ἐν ταῦτῳ,
πλούσιος ἄδοξος, μέγας ἅμα καὶ μικρὸς
εὐθύνεται ἐπίσης· οὐαὶ ἐκάστῳ λοιπὸν τὸ μὴ
ἠτοιμασμένῳ!

Ἄνες ἄφες Κύριε, καὶ σύγγνωθι, ὅσα σοι
ἤμαρτον, καὶ μὴ δεῖξῃς με ἐκεῖ, ἐνώπιον,
Ἀγγέλων, ἐν κατακρίσει πυρὸς, αἰσχύνῃς

Ἁγία Τριάδα, πού προσκυνεῖται ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση.

Καί νῦν ... Θεοτοκίον.

Φάνηκες ἐσὺ Παρθένος, πού γέννησες βρέφος, καὶ
διατηρεῖς τὴν ἀγνότητα, Σεμνή, διότι γέννησες τὸν Θεὸ
καὶ ἄνθρωπο ἕνα καὶ τὸν ἴδιο μέ τις δύο μορφές (φύ-
σεις)· Τὸ θαῦμα σου, Παρθένε Μητέρα, γεμίζει μέ
ἐκπληξη κάθε ἀκοή καὶ διάνοια.

Ὡδὴ Ε'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐκεῖ θά ὑπάρχει τρόμος ἀνεκδιήγητος καὶ φόβος·
Διότι θά ἔλθει ὁ Κύριος καὶ θά εἶναι μαζί του τά ἔργα
καθενός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· Καὶ ποιός λοιπὸν νά μὴν
πενθήσει τὸν ἑαυτό του ἀπ' αὐτὴν τὴν αἰτία;

Ὁ ποταμὸς ὁ πύρινος μοῦ δημιουργεῖ ταραχή, μέ
λιώνει, μέ ξύνει ὀδυνηρά ὁ τριγμὸς τῶν δοντιῶν, τὸ σκό-
τος τῆς ἀβύσσου· Καὶ πῶς ἢ τί κάνοντας θά ἐξιλεώσω
(θά κάνω συγχωρητικό) τὸ Θεό;

Σπλαχνίσου, λυπήσου, Κύριε, ἐμένα τὸ δούλο σου·
Μὴ μέ παραδώσεις στοὺς πικροὺς βασανιστές τῶν
σκληρῶν ἀγγέλων (τῶν δαιμόνων), στοὺς ὁποίους δέν
εἶναι δυνατό ἐκεῖ, νά βρεθεῖ ἀνάπαυση.

Ἄρχοντας καὶ ἡγεμόνας ἐκεῖ θά εἶναι στήν ἴδια κα-
τάσταση, πλούσιος (ἐνδοξος) καὶ ἄδοξος, μέγας καὶ μι-
κρός ἐπίσης μαζί θά εἶναι ἴσοι· Ἀλλοίμονο λοιπὸν στόν
καθένα, πού δέν εἶναι προετοιμασμένος.

Ἀπομάκρυνε, ἄφησε, Κύριε, ὅσα ἀμάρτησα σ' ἐσένα,
καὶ μὴ μέ δεῖξεις ἐκεῖ ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλλων καταδι-
κασμένο στήν καταδίκη τῆς φωτιάς, τῆς ἀπέραντης

ἀπεράντου.

Φεῖσαι, φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου ἡμαρτον· ἄνες μοι, ὅτι φύσει καθαρός, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου.

Δόξα...

Μονάδα τῆ φύσει σε, Τριάς ἀνυμνῶ, ἄναρχον ἄληπτον, ἀρχικὴν, βασιλικὴν, ὑπερτελεῖ ἑνάδα, Θεὸν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν σου, κηῖσαι, Σεμνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκεις τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, Πατρός γεννηθέντα.

Ὡδὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐν τῇ φρικτῇ, Χριστέ, παρουσία σου, ὅταν φανῆς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τεθῶσι θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοιγῶσι, φεῖσαι, φεῖσαι τότε, Σωτὴρ τοῦ πλάσματός σου.

Ἐκεῖ οὐδὲν βοηθῆσαι δύναται, Θεοῦ ὑπάρχοντος κριτοῦ, οὐ σπουδὴ, οὐ τέχνη, οὐ δόξα, οὐ φιλία, εἰ μὴ ἡ ἐξ ἔργων, ἰσχύς σου ὧ ψυχῇ μου.

Ἐκεῖ ὁμοῦ ἄρχων καὶ ἡγούμενος, πένης καὶ πλούσιος ψυχῇ, οὐ πατὴρ ἰσχύει, οὐ μήτηρ βοηθοῦσα, οὐ λυτρούμενος ἀδελφός τῆς

ντροπιῆς.

Λυπήσου, σπλαχνίσου, Κύριε, τό πλάσμα σου· Ἀμάρτησα, συγχώρησέ με, διότι ἀπὸ τῆ φύσει καθαρὸς ὑπάρχεις μόνο Ἐσὺ· Καὶ ἄλλος κανεὶς ἀπὸ σένα δέν ὑπάρχει καθαρὸς ἀπὸ ῥύπο (ἀκαθαρσία).

Δόξα...

Ὡς Μονάδα στή Φύση σέ ἀνυμνῶ, Ἁγία Τριάδα, χωρὶς ἀρχή, ἀκατανόητη, ἐξουσιαστικὴ, βασιλική, ὑπερέλεια Μονάδα, Θεὸ καὶ φῶς καὶ ζωὴ, Δημιουργὸ τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μέ τὴν ὑπεφυσικὴ σου ἐγκυμοσύνη, Σεμνή, καταλύονται ὀλοφάνερα σ' ἐσένα οἱ νόμοι τῆς φύσεως, διότι γεννᾷς χωρὶς ἄνδρα τό Θεό, πού γεννήθηκε προαιώνια ἀπὸ τόν Πατέρα.

Ὡδὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τῆ φρικτῇ παρουσία σου, Χριστέ, ὅταν φανεῖς ἀπὸ τόν οὐρανό, καὶ τοποθετηθοῦν θρόνοι, καὶ ἀνοιχθοῦν βιβλία, λυπήσου, λυπήσου, Σωτήρα, τότε τό πλάσμα σου.

Ἐκεῖ τίποτε δέν μπορεῖ νά βοηθῆσει, ἐπειδὴ θά εἶναι Κριτὴς ὁ Θεός, οὔτε ὑπερβολικὴ φροντίδα, οὔτε τέχνη, οὔτε δόξα, οὔτε φιλία, παρὰ μόνο ἡ δύναμη ἀπὸ τὰ ἔργα σου, ψυχῇ μου.

Ἐκεῖ εἶναι μαζί ἄρχοντας καὶ ἡγεμόνας, φτωχός καὶ πλούσιος, ψυχῇ μου, δέν ἔχει δύναμη νά βοηθῆσει οὔτε πατέρας, οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφός, πού νά σέ λυτρώ-

καταδίκης.

Τὸ φοβερόν, ψυχὴ, λογοθέσιον, ἐννοουμένη τοῦ Κριτοῦ, φρίζον ἀπ' ἐντεῦθεν, ἐτοίμασον τὸν λόγον, μὴ κατακριθήση, δεσμοῖς τοῖς αἰωνίοις.

Ἄρον τὸ σόν, μὴ ἀκούσω Κύριε, ἀποπεμπόμενος ἐκ σοῦ· μηδὲ τό, Πορεύου, εἰς πῦρ καταραμένον· ἀλλὰ τῆς εὐκταίας φωνῆς τῆς τῶν Δικαίων.

Ἄδου πυλῶν λύτρωσαί με, Κύριε, χάους καὶ ζόφου ἀφεγγοῦς, ἐκ καταχθονίων, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ἐξ ἀπάσης ἄλλης, ποινῆς τῆς αἰωνίου.

Δόξα...

Τριαδικῆς μονάδος Θεότητα, ὑμνῶ Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα. Μιᾶς Ἀρχῆς τὸ κράτος, συνδιηρημένης, τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πύλη σύ, ἦν μόνος διώδευσεν, ὁ εἰσελθὼν καὶ ἐξελθὼν, καὶ τὰς κλεῖς μὴ λύσας, Ἀγνή, τῆς παρθενίας, Ἰησοῦς ὁ πλάσας, Ἀδάμ, καὶ ὁ Υἱός σου.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργγ. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα, ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύονται, τότε ῥῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξιώσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτὰ δικαιοῦτατε.

σει ἀπὸ τὴν καταδίκη.

Ἔχοντας, ψυχὴ μου, κατὰ νοῦν τό φοβερό δικαστήριο τοῦ Κριτοῦ, φρίζε ἀπὸ δῶ, ἐτοίμασε τὴν ἀπολογία σου, γιὰ νὰ μὴ καταδικασθεῖς στὰ αἰώνια δεσμά.

Ἄς μὴν ἀκούσω, Κύριε, πᾶρε τό δικό σου, καθὼς θὰ ἐκδιώκομαι ἀπὸ σένα· Οὔτε νὰ ἀκούσω, πῆγαινε στήν καταραμένη φωτιά, ἀλλὰ νὰ ἀκούσω τὴ φωνὴ γιὰ τοὺς Δικαίους, πού εὐχομαι.

Λύτρωσέ με, Κύριε, ἀπὸ τίς πύλες τοῦ ἄδη, ἀπὸ τό χάος καὶ τό ἀφώτιστο σκοτάδι, ἀπὸ τὰ καταχθόνια (τόν ἄδη) καὶ ἀπὸ τὴν ἄσβεστη φωτιά, ἀπὸ κάθε ἄλλη αἰώνια ποινή.

Δόξα...

Ἦμνῶ τὴ Θεότητα τῆς Τριαδικῆς Μονάδας, Πατέρα καὶ Υἱό καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ἐξουσία μιᾶς ἀρχῆς, πού διακρίνεται σέ Τρία Πρόσωπα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ πύλη, τὴν ὁποία πέρασε Αὐτός πού μπῆκε καὶ βγήκε, καὶ δέν κατέλυσε, Ἀγνή, τὰ κλειδιά τῆς παρθενίας, ὁ Ἰησοῦς, πού ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, καὶ εἶναι ὁ Υἱός σου.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργγικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ὅταν ἔλθῃς, ὦ Θεέ, ἐπάνω στή γῆ μέ δόξα, καὶ θὰ τρέμουν τὰ σύμπαντα, καὶ ὁ πύρινος ποταμὸς θὰ περνᾷ μπροστά ἀπὸ τό Βῆμα σου, καὶ θὰ ἀνοίγωνται βιβλία, καὶ θὰ φανερόνται οἱ κρυφές πράξεις, τότε λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν ἄσβεστη φωτιά, καὶ ἀξιώσέ με, νὰ σταθῶ στὰ δεξιά σου, Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Ὁ Οἶκος. Τὸ φοβερόν σου κριτήριο ἐνθυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, φρίττω καὶ πτοοῦμαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος, ὅταν μέλλῃς καθέζεσθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου, καὶ ποιεῖν τὴν ἐξέτασιν, τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας οὐδεὶς ἐξισχύσει, ἀληθείας ἐλεγχούσης, καὶ δειλίας κατεχούσης, μέγα μὲν ἠχήσει τότε, πῦρ τὸ τῆς γεέννης· ἀμαρτωλοὶ δὲ βρῦξουσι. Διό με ἐλέησον πρὸ τέλους, καὶ φεῖσαί μου, Κριτὰ δικαιοσύνη. Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου Εἶτα τὸ παρὸν). Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μνεῖαν ποιούμεθα. Στίχοι. Ὅτε κρίνων γῆν, ὁ Κριτὴς πάντων κάθη, Τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον καὶ κρίνοις. Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας σου φωνῆς ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τοῖς ἐκ δεξιῶν σου συναριθμήσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. «Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». «Στερέωσον, Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι		Οἶκος. Φέροντας στό νοῦ μου, τό φοβερό σου δικαστήριο, ὑπεράγαθε Κύριε, καὶ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, φρίττω καὶ φοβοῦμαι ἐλεγχόμενος ἀπο τῆ δική μου συνείδηση, ὅταν πρόκειται νά καθίσεις ἐπάνω στόν θρόνο σου, καί νά κάνεις τή δίκη· Τότε κανέναν δέν θά μπορέσει νά ἀρνηθεῖ τίς ἀμαρτίες του, διότι θά τόν ἐλέγχει ἡ ἀλήθεια, καί θά τόν κατέχει ἡ δειλία· Καί θά ἀντηχήσει δυνατά τότε ἡ φωτιά τῆς κολάσεως, καί οἱ ἀμαρτωλοὶ θά τρίξουν τά δόντια τους. Γί αὐτό ἐλέησέ με πρὸ τοῦ τέλους, καὶ λυπήσου με, Κριτὰ δικαιοσύνη. Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου. Ἐπειτα τό ἐξῆς:). Κατά τὴν ἴδια ἡμέρα ἐπιτελοῦμε τὴ μνήμη τῆς δευ- τέρας καὶ δικαίας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν θά καθίσεις, νά κρίνεις τὴ γῆ ὁ Κριτὴς ὅλων, εἶθε νά κρίνεις κι ἐμένα ἄξιο τῆς φωνῆς, Ἐλάτε. Μέ τὴν ἀνεκδιήγητη φιλανθρωπία σου, Χριστέ Θεέ μας, κάνε μας ἄξιους γιὰ τὴ φωνή σου πού εὐχόμεθα, μαζί μέ τοὺς ἐκ δεξιῶν σου καὶ ἐλέησέ μας. Ἀμήν. Καταβασίαι. Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς μοῦ ἔγινε γιὰ τὴ σωτηρία, Αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω, εἶναι Θεός τοῦ πατέρα μου καὶ θά τόν ὑψώσω· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος. Στερέωσε, Κύριε, ἐπάνω στήν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου τὴν καρδιά μου πού σαλεύθηκε (εἶναι ταραγμένη),

μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος».

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με ποιεῖν, ἀεὶ τὸ θέλημά σου».

«Ἐβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἄιδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός».

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ὅν Στρατιαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄσπορος ἢ κήσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν».

διότι εἶσαι μόνος ἅγιος καὶ Κύριος.

Ἄκουσε ὁ Προφήτης γιὰ τὸν ἐρχομὸ σου, Κύριε, καὶ φοβήθηκε, ὅτι δηλαδὴ πρόκειται νὰ γεννηθεῖς ἀπὸ Παρθένο καὶ νὰ φανεῖς στοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔλεγε· Ἄκουσα, Κύριε τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα· Δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.

Καθὼς ἀγρυπνῶ ἀπὸ τῆ νύχτα, Φιλάνθρωπε, φώτισέ με, σέ παρακαλῶ, καὶ ὀδήγησε κι ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με νὰ κάνω πάντοτε τὸ θέλημά σου.

Ἐφώναξα μὲ ὅλη τὴν καρδίᾳ μου πρὸς τὸν εὐσπλαχνο Θεό, καὶ μὲ ἄκουσε ἀπὸ τὸ βαθύτατο ἄδη, ὅπου ἤμουν, καὶ ἐπανέφερε ἀπὸ τῆ φθορᾶ τῆ ζωῆ μου.

Ἀμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀδικήσαμε ἐνώπιόν σου, οὔτε τηρήσαμε, οὔτε πράξαμε, καθὼς μᾶς ἔδωσες ἐντολή· Ἀλλὰ μὴ μᾶς παραδώσεις σὲ ἀφανισμό τελειωτικό, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Αὐτόν πού δοξάζουν οἱ στρατιές τῶν οὐρανῶν, καὶ φρίττουν τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, κάθε τί πού ἀναπνέει καὶ κάθε κτίσμα, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Εἶναι ἀνεξήγητη ἡ γέννηση ἀπὸ σύλληψη ἄσπορη, εἶναι ἄσπορη ἢ ἐγκυμοσύνη Μητέρας ἀνύπανδρης· Διότι ἡ γέννηση τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει (κάνει καινούριες) τίς φύσεις. Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ γεννιές ὡς Μητέρα Νύμφη τοῦ Θεοῦ σὲ μεγαλύνουμε ὀρθόδοξα.

Ωδή Ζ'. (Αναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Προσπέσωμεν καὶ προκλαύσωμεν πρὸ τῆς κρίσεως πιστοὶ ἐκείνης, ὅτε οἱ οὐρανοὶ ἀπολοῦνται, ἄστρα πίπτουσι, καὶ πᾶσα κλονεῖται ἡ γῆ, ἵνα ἴλεων εὐρωμεν εἰς τέλος, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν. Ἀδέκαστος ἢ ἐξέτασις, φοβερά ἐστὶν ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτῆς ἀλάθητός ἐστιν, ὅπου πρόσωπον, οὐκ ἔστιν ἐν δώροις λαβεῖν, ἀλλὰ φεῖσαί μου Δέσποτα καὶ λύτρωσαι, πάσης ὀργῆς σου φρικτῆς. Ὁ Κύριος κρῖναι ἔρχεται· τίς ἐνέγκει ὀπτασίαν αὐτοῦ; Φριξὸν, ψυχὴ ἀθλία μου, φριξὸν, καὶ ἐτοίμασον ἐξόδου τὰ ἔργα σου, ἵνα ἴλεων καὶ εὐσπλαχνὸν εὐρήσης αὐτόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν. Τὸ ἄσβεστον πῦρ ταράττει με, ὁ πικρότατος βρυγμὸς σκωλήκων, Ἄδης ὁ ψυχοφθόρος φοβεῖ με, εὐκατάνυκτος οὐδόλως δὲ γίνομαι· ἀλλὰ, Κύριε Κύριε πρὸ τέλους με, στήριξον φόβω τῷ σῶ. Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου. Ἡμαρτον, ὡς οὐχ ἡμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς, ἀλλ' οἰκτεῖρησον, Δέσποτα, τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με. Ἐπίστρεψον μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ		Ωδή Ζ'. (Αναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἄς πέσουμε καὶ ἄς κλάψουμε, πιστοὶ, μπροστά σ' ἐκείνη τὴν κρίση, ὅταν θά χαθοῦν οἱ οὐρανοὶ, τὰ ἄστρα θά πέφτουν, καὶ θά συγκλονίζεται ὅλη ἡ γῆ, γιὰ νὰ βροῦμε στό τέλος σπλαχνικό τό Θεό τῶν πατέρων. Ἡ ἐξέτασι (ἢ ἀνάκριση) θά εἶναι ἀνεπηρέαστη ἀπό δωροδοκία, φοβερὴ θά εἶναι ἡ κρίση ἐκεῖ, ὅπου θά ὑπάρχει ἀλάνθαστος Κριτῆς, ὅπου δέν εἶναι δυνατὸ νὰ δωροδοκηθεῖ πρόσωπο· Ἀλλὰ λυπήσου με, Κύριε, καὶ λύτρωσέ με ἀπό κάθε (ἀπό ὅλη τὴ) φρικτὴ ὀργή σου. Ὁ Κύριος ἔρχεται νὰ κάνει δίκη· Ποιὸς θά μπορέσει, νὰ ὑποφέρει τὴν ἐμφάνισή του; Φριξε, ἀθλία, ψυχὴ μου, φριξε καὶ ἐτοίμασε τὰ ἔργα σου γιὰ τὴν ἐξοδό σου ἀπὸ τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ βρῆς συγχωρητικό καὶ εὐσπλαχνο τὸν ἴδιο τὸν Θεό τῶν πατέρων μας. Ἡ ἄσβεστη φωτιά μέ ταράζει, τό πικρότατο τρίξιμο τῶν δοντιῶν, ὁ ἄδης ὁ ψυχοφθόρος μέ φοβίζει, καὶ δέν ἔχω καθόλου κατάνυξη· ἀλλὰ, Κύριε, Κύριε, πρὸ τοῦ τέλους στήριξέ με στό φόβο σου. Πέφτω μπροστά σου καὶ σοῦ προσφέρω σάν δάκρυα τὰ λόγια μου· Ἀμάρτησα, ὅπως δέν ἀμάρτησε οὔτε ἡ πόρνη, καὶ παρανόμησα, ὅπως κανεῖς ἄλλος ἐπάνω στή γῆ· Ἀλλὰ σπλαχνίσου, Κύριε, τό πλάσμα σου, καὶ κάλεσέ με πάλι κοντά σου. Ἐπίστρεψε, μετανόησε, ἀποκάλυψε τὰ κρυμμένα

κεκρυμμένα, λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη. Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια, μόνη Σωτήρ, ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυΐδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Δόξα...

Τὰ Τρία Ἐν, Οὐσιότητα, καὶ τὸ Ἐν, Πρόσωποις τρία ὑμνῶ, ταῦτα Πατήρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις, βουλή καὶ ἐνέργεια εἰς Θεός ὁ τρισάγιος, βασιλεῖον ἐν μοναρχικώτατον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Προέρχεται ὠραιότατος, ἐκ θαλάμου τῆς γαστρὸς σου Θεός, ὡσπερ ἀνάκτωρ ἡμφιεσμένος, θεοῦφαντον ἀλουργίδα βαφῆς μυστικῆς, τῶν πανάγων αἱμάτων σου, Ἀνύμφευτε, καὶ βασιλεύει τῆς γῆς.

Ὡδή Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῆς φοβερᾶς δευτέρας σου, Κύριε, Παρουσίας ἐννοῶν τὴν ὑπαπαντήν, τρέμω τὴν ἀπειλήν σου φοβοῦμαι τὴν ὀργήν σου. Ταύτης με, τῆς ὥρας, κραυγάζω, σῶσον εἰς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ Θεοῦ κρίνοντος τὰ σύμπαντα τίς ἐνέγκη γηγενῶν, ὧν περιπαθής; ἄσβεστον πῦρ γὰρ τότε, καὶ σκώληξ βρύχων μέγα, τοὺς κατακριθέντας, συλλήψεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν πνοὴν ἡνίκα προσκέκλησαι, τοῦ διακριῖναι Χριστέ, ἐπὶ τὸ αὐτό· μέγας ὁ φόβος

σου ἔργα, λέγε στό Θεό, πού γνωρίζει τὰ πάντα· Ἐσύ γνωρίζεις τὰ μυστικά μου, μόνη Σωτήρα· Ἀλλά Ἐσύ ἐλέησέ με κατὰ τὸ ἔλεός σου, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυΐδ.

Δόξα...

Ἵμνῶ τὰ τρία Πρόσωπα ὡς Ἐνα κατὰ τὴν οὐσία, καὶ τὸ Ἐνα τὸ ὑμνῶ ὡς τρία στά πρόσωπα· Αὐτὰ εἶναι Πατέρας, Υἱός καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, μία δύναμη, θέληση καὶ ἐνέργεια, ἕνας Θεός, ὁ τρισάγιος, μία Βασιλεία μία ἐνιαία ἐξουσία.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Προέρχεται ὠραιότατος ἀπὸ τὸ θάλαμο τῆς κοιλίας σου ὁ Θεός, ὡς Βασιλιάς, ντυμένος βασιλική πορφύρα θεοῦφαντη μέ τῆ μυστηριώδη βαφή τῶν πάναγων αἱμάτων σου, Ἀνύμφευτη, καὶ βασιλεύει στή γῆ.

Ὡδή Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Φέροντας στό νοῦ μου τὴν ὑποδοχή τῆς φοβερῆς δευτέρας σου παρουσίας, Κύριε, τρέμω τὴν ἀπειλή σου, φοβοῦμαι τὴν ὀργή σου. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα, φωνάζω, σῶσε με γιὰ πάντα.

Ὅταν Ἐσύ ὁ Θεός θά κρίνεις τὰ σύμπαντα, ποιός ἀπὸ τοὺς γήινους πού εἶναι ὑποδουλωμένος στά πάθη θά τὸ ἀντέξει; Διότι τότε ἄσβεστη φωτιά καὶ σκουλήκια πού θά βρυχῶνται δυνατὰ θά συλλάβουν τοὺς καταδικασμένους αἰῶνια.

Ὅταν προσκαλέσεις, Χριστέ κάθε ζωντανό στό ἴδιο μέρος, γιὰ νὰ κρίνεις, μέγας θά εἶναι ὁ φόβος τότε,

τότε, μεγάλη ή ανάγκη, μόνων βοηθούτων, τῶν ἔργων εἰς αἰῶνας.

Πάντων, Κριτὰ Θεέ μου καὶ Κύριε, ἀκούσομαι σου φωνῆς, τότε εὐκτικῆς, ἴδω σου φῶς τὸ μέγα, ἀθήσω τὰς σκηνάς σου, βλέψω σου τὴν δόξαν, γηθόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δικαιοκρίτα Σωτήρ, ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὅταν καθίσης Κριτῆς, ὡς εὐσπλαχνος, καὶ δείξης τὴν φοβερὰν δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ Βήματός σου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Ἐνα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, Τρεῖς Ὑποστάσεις ὕμνω, διοριστικῶς ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία, ἐν Τρισὶ Προσώποις, Πατὴρ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτεινῆς προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα· καὶ γὰρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἁγνὴ τὸν κόσμον·

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ὡδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

μεγάλη ή ανάγκη (ὁ κίνδυνος) μέ τά ἔργα μόνο νά μποροῦν νά βοηθοῦν αἰῶνια.

Κριτὰ ὄλων, Θεέ μου καὶ Κύριε, ἄς ἀκούσω τότε τῆ φωνῆ σου πού εὐχομαι, ἄς ἴδω τό μέγα φῶς σου, ἄς μελετήσω τίς (οὐράνιες) κατοικίες σου, ἄς παρατηρήσω τὴ δόξα σου χαίροντας αἰῶνια.

Σωτήρα, Ἐσύ πού εἶσαι δίκαιος Κριτῆς, ἐλέησέ με καὶ λύτρωσέ με ἀπό τῆ φωτιά καὶ τὴν ἀπειλή, τὴν ὁποία πρόκειται νά ὑποστῶ κατά τὴν κρίση δίκαια· Συγχώρησέ με πρὸ τοῦ τέλους μέ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴ μετάνοια.

Ὅταν καθίσεις ὡς εὐσπλαχνος Κριτῆς, καὶ δείξεις τὴ φοβερὴ σου δόξα, Χριστέ, ὦ τί φόβος τότε! Ὅταν θά καίει τό καμίνι τῆς κολάσεως, ὅταν ὅλοι θά δειλιάζουν ἀπὸ ἀδυναμία νά ἀντέξουν τό δικαστικὸ σου Βῆμα.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν Κύριο.

Σέβομαι ἓνα Θεὸν ὡς πρὸς τὴν οὐσία, ὕμνω Τρία πρόσωπα δικρινόμενα μεταξύ τους ἀλλὰ ὄχι διαφορετικῆς φύσεως· Ἐπειδὴ ὑπάρχει μία Θεότητα σέ Τρία Πρόσωπα, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τὰ φωτεινά σπλάχνα σου, ὡς Νυμφίος ἀπὸ νυφικό θάλαμο, ἔλαμψε ὁ Χριστός ὡς μέγα φῶς, σ' αὐτοὺς πού ἦταν στό σκοτάδι· Διότι ἀφοῦ ἄστραψε σάν Ἥλιος δικαιοσύνης, φώτισε τὸν κόσμο, Ἁγνή.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ὡδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου. Ὡς Κύριος ἔρχεται ἁμαρτωλοὺς κολάσασθαι, δικαίους σῶσαι, φρίζωμεν θρηνήσωμεν, καὶ λάβωμεν αἰσθησιν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ τὰ ἄδηλα καὶ κρυπτά, ἐκκαλύψας τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδωσιν ἐπάξια. Ἐμφοβος καὶ ἔντρομος, Μωσῆς ἰδὼν σε γέγονεν, ἐκ τῶν ὀπίσω, πῶς δὲ ὑποστήσομαι, σοῦ βλέπων τὸ πρόσωπον, τότε ἐγὼ ὁ τάλας, ἠνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ; ἀλλὰ φεῖσαί μου Οἰκτίρμον, ἐν ἰλέῳ σου προσβλέμματι. Δαυιὴλ πεφόβηται, τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, ἐγὼ τί πάθω, ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ὁ δύστηνος, Κύριε, τῆς φοβερᾶς ἡμέρας; ἀλλὰ μοι δίδου πρὸ τελευτῆς, εὐαρέστως σοι λατρεῦσαι καὶ τυχεῖν τῆς βασιλείας σου. Τὸ πῦρ ἐτοιμάζεται, ὁ σκόληξ εὐτρεπίζεται, τῆς εὐφροσύνης ἢ δόξα, ἢ ἄνεσις, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἢ χαρὰ τῶν δικαίων, καὶ τίς μακάριος ἐκφυγεῖν, τιμωρίας τῶν προτέρων, κληρωσάμενος τὰ δεύτερα; Μὴ με τοῦ προσώπου σου, ἀποστρεψάτω, Κύριε, θυμὸς ὀργῆς σου, μηδὲ εἰσακούσομαι, φωνῆς ἀραμένης σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς χαρὰν, τοῦ ἀφθάρτου σου νυμφῶνος, καὶ γὰρ τότε σὺν Ἁγίοις σου. Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα		Τοῦ Τριωδίου. Ἐρχεται ὡς Κύριος νὰ τιμωρήσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, νὰ σώσει τοὺς δικαίους· Ἄς φρίζουμε, ἄς θρηνήσουμε καὶ ἄς αἰσθανθοῦμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία, ἀφοῦ ἀποκαλύψει τὰ ἀφανέρωτα καὶ κρυφὰ τῶν ἀνθρώπων, θὰ τοὺς ἀποδώσει ὅπως ἀξίζει (στόν καθένα). Ὁ Μωσῆς, ὅταν σέ εἶδε ἀπὸ πίσω, φοβήθηκε καὶ τρόμαξε· Καὶ πῶς θὰ ἀντέξω βλέποντας τὸ πρόσωπό σου ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος τότε, ὅταν ἔλθῃς ἀπὸ τὸν οὐρανό; Ἀλλὰ λυπήσου με, Ἐλεῆμον, μέ τὸ σπλαχνικό σου βλέμμα. Ὁ Δαυιὴλ φοβήθηκε τὴν ὥρα τῆς κρίσεως, ἐγὼ τί θὰ πάθω, Κύριε, ὅταν θὰ ἔρχομαι ὁ δυστυχῆς σ' ἐκείνη τὴ φοβερὴ ἡμέρα; Ἀλλὰ δός μοι πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο, νὰ σέ λατρεύσω, ὅπως σοῦ ἀρέσει, καὶ νὰ ἐπιτύχω τὴ Βασιλεία σου. Ἡ φωτιά ἐτοιμάζεται, τὰ σκουλήκια στολίζονται (προετοιμάζονται γιὰ τοὺς κακοὺς), ἢ εὐφροσύνη, ἢ δόξα, ἢ ἄνεση, τὸ φῶς τὸ ἀβασίλευτο, ἢ χαρὰ τῶν Δικαίων· Καὶ ποῖός θὰ εἶναι μακάριος, νὰ ἀποφύγει τὰ πρῶτα, καὶ νὰ λάβει ὡς κληρὸ τὰ δεύτερα; Ἄς μὴ μέ ἀποστρέψει (ἄς μὴ μέ ἀπομακρύνει) ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, οὔτε νὰ ἀκούσω τὴ φωνή σου (τὰ λόγια σου), πού δὲν εὐχόμαι, νὰ μέ διώχνουν στὴ φωτιά τῆς κολάσεως· Ἀλλὰ νὰ εἰσέλθω στὴ χαρὰ τοῦ ἀφθάρτου νυφικοῦ θαλάμου, κι ἐγὼ τότε μαζί μέ τοὺς Ἁγίους σου. Ὁ νοῦς μου εἶναι τραυματισμένος, τὸ σῶμα μου

μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι, τάλαινα ψυχῇ, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς ἀνερευνησαὶ τὰ σὰ;

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ, Πατήρ, καὶ Μόνου Λόγε, Φῶς, τοῦ Νοῦ Ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Πατρός Πρόβλημα, Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν. Ὡ Τριάς μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με, Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον, εἰπὲ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ, τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβὼν τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Μικρά Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

(Τὸ Ἀναστάσιμον Ἑωθινόν).

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Τὴν φοβεράν τῆς κρίσεως, καὶ ἀρρήτου σου δόξης, ἡμέραν ἐνθυμούμενος, φρίττω, Κύριε ὄλω, καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω, ἐπὶ γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι, Χριστέ, τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μετὰ δόξης, τότε οἰκτρὸν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαί με

εἶναι ἐξασθενημένο, τὸ πνεῦμα μου εἶναι ἄρρωστο, ὁ λόγος ἐξασθένησε, ἡ ζωὴ μου νεκρώθηκε, τὸ τέλος μου εἶναι στὴ θύρα (ἐδῶ κοντά): Γι' αὐτὸ ταλαίπωρη ψυχῇ μου, τί θὰ κάνεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς νὰ ἐρευνησῇ τὰ ἔργα σου;

Δόξα...

Μόνε, μοναδικέ Γεννήτορα, Πατέρα Μονογενοῦς Υἱοῦ, καὶ μόνε Φῶς μόνου Φωτὸς Ἀνταύγεια, καὶ μόνο μοναδικὰ τοῦ μόνου Θεοῦ καὶ Πατρός ἐκπόρευμα (προβολή), ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, πού εἶσαι ἀληθινὰ Κύριος. Ὡ Τριάδα, μονάδα ἀγία, σῶσε ἐμένα, πού σέ θεολογῶ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆς γεννήσεώς σου μὲ κάνει νὰ μένω ἐκπληκτος, Παναμόλυνη· Πῶς συλλαμβάνεις χωρὶς ἄνδρα τὸν ἀσύλληπτο; Πές μου, πῶς μένεις Παρθένος, ἀφοῦ γέννησες ὡς Μητέρα; Ἀφοῦ δεχθεῖς τὸ ὑπερφυσικό μὲ πίστη, προσκύνησε αὐτὸ πού γεννιέται· Διότι μπορεῖ νὰ κάνει, ὅσα θέλει.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἀναστάσιμο Ἑωθινό.

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Φέροντας στὴ μνήμη μου τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ ἀνέκφραστης δόξας σου φρίττω, Κύριε, ὀλοκληρωτικά καὶ τρέμοντας κραυγάζω μὲ φόβο· Ὅταν ἔλθῃς, Χριστέ, ἐπάνω στὴ γῆ, γιὰ νὰ κρίνῃς τὰ σύμπαντα μὲ δόξα, ὦ Θεέ, τότε ἐμένα τὸν ἀξιολύπητο γλύτωσέ

τιμωρίας, ἐκ δεξιῶν σου, Δέσποτα, ἀξιώσας με στήναι.

Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται, Κυρίου παντοκράτορος, καὶ τίς ὑποίσει τὸν φόβον, τῆς Παρουσίας ἐκείνου· ἡμέρα γὰρ θυμοῦ ἐστὶ, καὶ κλίβανος καιόμενος, ἐν ἧ Κριτῆς καθέζεται, καὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καὶ τῆς φρικτῆς ἐλευσεως, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοῶν ὅλως τρέμω, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι· Κριτά μου δικαιοῦτατε, καὶ μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

(Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλωμεν πάντες, γυμνοὶ καὶ ὡς κατάκριτοι, τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι· τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται, καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται, καὶ ἡλικία μία πάντες γενήσονται, καὶ πάντων τὰ κρυπτὰ φανερά παρίστανται ἐνώπιόν σου, καὶ κόψονται, καὶ κλαύσονται, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ἀπελεύσονται, οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ὁ τῶν Δικαίων κληρὸς,

με ἀπὸ κάθε τιμωρία, ἀξιῶνοντάς με, Κύριε, νά σταθῶ στὰ δεξιά σου.

Νά, ἔρχεται ἡμέρα τοῦ Κυρίου τοῦ Παντοκράτορα· Καὶ ποιὸς θὰ ὑποφέρει (θὰ ἀντέξει) τὸ φόβο τῆς παρουσίας ἐκείνου; Διότι εἶναι ἡμέρα θυμοῦ καὶ κλίβανος (φουῦρνος, καμίνι) ἀναμμένος, κατὰ τὴν ὁποία Κριτῆς κάθετα ἀπονέμοντας στὸν καθένα ἀντάξια μὲ τίς πράξεις του.

Θεοτοκίον.

Κατανοῶντας τὴν ὥρα τῆς κρίσεως καὶ τοῦ φρικτοῦ ἐρχομοῦ τοῦ φιλανθρώπου Κυρίου, τρέμω ὀλόκληρος καὶ σκυθρωπάζοντας φωνάζω σ' ἐσένα· Κριτά μου δικαιοῦτατε καὶ μόνε πολυέλεε, δέξου με μετανοημένο μὲ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα).

Τοῦ Τριωδίου.

Φέρνω στό νοῦ μου τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὴν ὥρα, ὅταν πρόκειται ὅλοι νά παρουσιασθοῦμε στὸν Κριτῇ πού δέ δωροδοκεῖται, γυμνοὶ καὶ ὡς κατάδικοι· Τότε σάλπιγγα θὰ ἀντηχήσει δυνατά, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς θὰ σεισθοῦν, καὶ οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦν ἀπὸ τὰ μνηματα, καὶ ὅλοι θὰ γίνουν μιά ἡλικία· Καὶ ὅλων τὰ κρυφὰ ἔργα θὰ παρουσιασθοῦν φανερά ἐνώπιόν σου· Καὶ θὰ χτυπιοῦνται, καὶ θὰ κλαῖνε, καὶ θὰ πᾶνε στήν πιό ἐξωτερική φωτιά, αὐτοὶ πού ποτέ δέν μετανόησαν· Καὶ μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση τὸ πλῆθος τῶν Δικαίων θὰ μπεῖ σέ οὐράνιο νυφικό θάλαμο.

εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ὡ ποία ὥρα τότε, καὶ ἡμέρα φοβερά, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτῆς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ! βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ πράξεις ἐλέγχονται, καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται, Ἄγγελοι περιτρέχουσιν, ἐπισυνάγοντες πάντα τὰ ἔθνη. Δεῦτε ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἀμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅτι ἔρχεται Κριτῆς, ὁ μέλλων κρῖναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ τίς ὑποστήσεται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται, ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ; ὦ ποία ὥρα τότε! Ἀλλὰ πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ τέλος, σπούδασον κραζουσα, ψυχὴ· ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Δαυιὴλ ὁ Προφήτης, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος, τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ θεωρήσας, οὕτως ἐβόα· Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν. Βλέπε, ψυχὴ μου, νηστεύεις; τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει. Βρωμάτων ἀπέχει; τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρίνης, μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη, κατακαῆς ὡσεὶ κηρός, ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός, εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Δόξα...

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί, τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα, τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ

Ὡ, τί ὥρα θὰ εἶναι τότε καὶ ἡμέρα φοβερή, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτῆς ἐπάνω σὲ φοβερό θρόνο! Βιβλία θὰ ἀνοίγοντα καὶ πράξεις θὰ περνοῦν ἀπὸ ἐλεγχο, καὶ τὰ κρυμμένα στό σκοτάδι θὰ γίνονται γνωστὰ δημόσια. Ἄγγελοι θὰ τρέχουν γύρω συγεντρώνοντας ὅλα τὰ ἔθνη. Ἐλάτε καὶ ἀκούστε, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἀμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ὅτι ἔρχεται Κριτῆς, πού πρόκειται νὰ κρίνει ὅλη τὴν οἰκουμένην· Καὶ ποιός θὰ μπορέσει νὰ σταθεῖ μπροστά στό πρόσωπό του, ὅταν θὰ εἶναι παρόντες Ἄγγελοι, πού θὰ ἐλέγχουν τίς πράξεις, τίς σκέψεις, τίς ἐνθυμήσεις, ὅσα ἔγιναν τῆ νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα; Ὡ τί ὥρα θὰ εἶναι τότε! Ἀλλὰ πρὶν φθάσει τὸ τέλος, κάνε γρήγορα, ψυχὴ, φωνάζοντας. Ὡ Θεέ, γύρισέ με κοντά σου, σῶσε με ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὁ Προφήτης Δαυιὴλ, πού ἀναδείχθηκε ἄνθρωπος μέ ἱερές ἐπιθυμίες, βλέποντας τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ ἔτσι ἐφώναζε· Στήθηκε δικαστήριο, καὶ ἀνοίχθηκαν βιβλία. Πρόσεχε, ψυχὴ μου, νηστεύεις; Μὴ περιφρονεῖς τὸν πλησίον σου· Ἀπέχεις ἀπὸ τροφές; Μὴ κατακρίνεις τὸν ἀδελφόν σου· Μὴν κατακαεῖς στὴ φωτιά σάν κερὶ, ἀφοῦ σέ στείλει ὁ Χριστός στὴ φωτιά, ἀλλὰ νὰ σέ εἰσαγάγει χωρὶς ἐμπόδιο στὴ Βασιλεία του.

Δόξα...

Ἄς καθάρισουμε προκαταβολικὰ τοὺς ἑαυτούς μας, ἀδελφοί, μέ τὴ βασιλίτσα τῶν ἀρετῶν (τὴ νηστεία)· Διότι νὰ, ἦλθε φέρνοντάς μας πλοῦτο ἀγαθῶν· Διότι κατα-

οιδήματα, καὶ τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας· διὸ μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα, βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον, δοξολογοῦντάς σε τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

(Τό Ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Τοῦ Τριωδίου.

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα, ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύωνται, τότε ῥῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξιώσον, ἐκ δεξιῶν σου μὲ στήναι, Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Α'. (Η'. 8-Θ'. 2).

πραῦνει τὰ ἀποστήματα τῶν παθῶν, καὶ συμφιλιώνει μέ τόν Κύριο, αὐτούς πού ἔφταιξαν· Γί' αὐτό μέ χαρά ἅς τήν ὑποδεχθοῦμε, φωνάζοντας στόν Χριστό τόν Θεό· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπό τοὺς νεκρούς, φύλαξε ἐλεύθερους ἀπό καταδίκη, ἐμᾶς πού δοξολογοῦμε, ἐσένα τόν μόνο ἀναμάρτητο.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. «Ὑπερευλογημένη».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

(Τό Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Τοῦ Τριωδίου.

Ὅταν ἔλθῃς, ὦ Θεέ, ἐπάνω στή γῆ μέ δόξα, καὶ θά τρέμουν τὰ σύμπαντα, καὶ ὁ πύρινος ποταμὸς θά περνᾷ μπροστά ἀπό τό Βῆμα σου, καὶ θά ἀνοίγονται βιβλία, καὶ θά φανερόνται οἱ κρυφές πράξεις, τότε λύτρωσέ με ἀπό τήν ἄσβεστη φωτιά, καὶ ἀξιώσέ με, νά σταθῶ στά δεξιά σου, Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους. Α'. (Η'. 8-Θ'. 2).

Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ἡμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενούσιν. Ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ, ἀσθενοῦς ὄντος, οικοδομηθήσεται, εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν, καὶ ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενούσαν, εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνετε. Διὸ περ, εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμι ἀπόστολος; οὐκ εἰμι ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμι Ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμι· ἢ γὰρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς, ὑμεῖς ἐστέ ἐν Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΕ'. 31-46).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ· καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν

Ἀδελφοί, ἡ τροφή δὲν μᾶς κάνει πιό ἀρεστοὺς στὸν Θεό· Διότι οὔτε ἐὰν φᾶμε, προσδεύουμε, οὔτε ἐὰν μὴ φᾶμε χειροτερεύουμε. Προσέχετε ὅμως, μήπως ἡ ἐξουσία σας αὕτη, γίνεῖ ἐμπόδιο στοὺς ἀδύνατους πνευματικά. Διότι ἂν κάποιος σέ δεῖ νά κάθεται σέ ναὸ εἰδωλικό καὶ νά τρώῃ, δέν θά ἐπηρεασθεῖ ἡ συνείδησή του, νά τρώγει εἰδωλόθυτα, σάν νά λαμβάνει εὐλογία; Καὶ θά χαθεῖ ὁ ἀδύνατος στὴν πίστη ἀδελφός, γιὰ τὸν ὁποῖο πέθανε ὁ Χριστός, ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς σου γνώσης. Ἀλλὰ ἀμαρτάνοντας κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο σέ βάρος τῶν ἀδελφῶν, καὶ δημιουργώντας σ' αὐτοὺς τύψεις συνειδήσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατη, ἀμαρτάνουμε ἀπέναντι στὸν Χριστό. Γί' αὐτὸ ἐὰν κάποια τροφή σκανδαλίζει τὸν ἀδελφό μου, δέ θά φάγω κρέατα ποτέ, γιὰ νά μὴ σκανδαλίσω τὸν ἀδελφό μου. Δέν εἶμαι Ἀπόστολος; Δέν εἶμαι ἐλεύθερος; Δέν εἶδα τὸν Ἰησοῦ Χριστό τὸν Κύριό μας; Δέν εἶσθε ἐσεῖς τὸ ἔργο μου γιὰ τὸν Κύριο; Ἐὰν γιὰ ἄλλους δέν εἶμαι Ἀπόστολος, ἀλλὰ γιὰ σᾶς τοῦλάχιστον εἶμαι· Διότι ἡ σφραγίδα πού βεβαιώνει ἀπίσημα τὴ δική μου ἀποστολή εἶσθε ἐσεῖς μέ τὴ χάρη τοῦ Κυρίου.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΕ'. 31-46).

Εἶπε ὁ Κύριος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος, μέ τὴ δόξα του, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι μαζί του, τότε θά καθίσει ἐπάνω στοῦ θρόνου τῆς δόξας του, καὶ θά συγκεντρωθοῦν μπροστά του ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θά τοὺς ξεχωρίσει μεταξύ τους, ὅπως ὁ βοσκὸς ξεχωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια (τα γίδια), καὶ θά βάλεῖ τὰ μὲν πρόβατα στὰ δεξιά του, τὰ δὲ ἐρίφια στὰ

αὐτοῦ τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· ἐπέινασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα καὶ ἐπεσκεψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἦλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ ἦλθομεν πρὸς σε; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· ἐπέινασα γὰρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενῆς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκεψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι; τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε

ἀριστερά του. Τότε ὁ Βασιλιάς θά πει σ' αὐτούς πού θά εἶναι δεξιά του· Ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴ Βασιλεία, πού εἶναι ἐτοιμασμένη γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου. Διότι ἐπέινασα καὶ μοῦ δώσατε νά φάγω· Ἐδίψησα καὶ μοῦ δώσατε νά πιῶ· Ξένος ἤμουν καὶ μέ περιμαζέψατε· Ἀσθένησα καὶ μέ ἐπισεφθήκατε· Ἦμουν στή φυλακῇ καὶ ἦλθατε κοντά μου. Τότε θά ἀποκριθοῦν σ' Αὐτόν οἱ Δίκαιοι λέγοντας· Κύριε, πότε σέ εἶδαμε πεινασμένο καὶ σέ θρέψαμε, ἢ διψασμένο καὶ σοῦ δώσαμε νά πιεῖς; Καὶ πότε σέ εἶδαμε ξένο καὶ σέ φιλοξενήσαμε; ἢ γυμνὸν καὶ σέ ντύσαμε; Καὶ πότε σέ εἶδαμε ἀσθενῆ ἢ φυλακισμένο, καὶ ἦλθαμε νά σέ ἐπισκεφθοῦμε; Καὶ ἀπαντώντας ὁ Βασιλιάς θά πει σ' αὐτούς· Ἀληθινά σᾶς λέγω, ἐφ' ὅσον τό κάνατε γιὰ ἕναν ἀπὸ αὐτούς τούς ἀδελφούς μου τούς μικρούς, σ' ἐμένα τό κάνατε. Τότε θά πει καὶ σ' αὐτούς πού θά βρισκονται ἀριστερά του· Φύγετε ἀπὸ μένα οἱ καταραμένοι ἐξ αἰτίας τῶν ἔργων σας, στή φωτιά τὴν αἰώνια, τὴν ἐτοιμασμένη γιὰ τό διάβολο καὶ τούς δαίμονές του. Διότι πέινασα, καὶ δέν μοῦ δώσατε νά φάγω· δίψησα καὶ δέν μοῦ δώσατε νά πιῶ· Ἦμουν ξένος καὶ δέν μέ φιλοξενήσατε· Γυμνὸς ἤμουν καὶ δέν μέ ἐντύσατε· Ἦμουν ἀσθενῆς καὶ φυλακισμένος καὶ δέν μ' ἐπισεφθήκατε. Τότε θά ἀποκριθοῦν σ' Αὐτόν καὶ αὐτοὶ λέγοντας· Κύριε, πότε σέ εἶδαμε πεινασμένο ἢ διψασμένο ἢ ξένο ἢ γυμνὸ ἢ ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο, καὶ δέν σέ ἐξυπηρετήσαμε; Τότε θά ἀποκριθεῖ σ' αὐτούς λέγοντας· Ἀληθινά σᾶς λέγω, ἐφ' ὅσον δέν τό κάνατε σέ ἕναν ἀπὸ αὐτούς τούς μικρούς, οὔτε σ' ἐμένα τό κάνατε. Καὶ θά πᾶνε αὐτοὶ σέ

ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.			κόλαση αἰώνια καὶ οἱ δίκαιοι σὲ ζωὴ αἰώνια.